

Élmény! Minden tekintetben. www.mupa.hu

Szabados, Babits, Klenyán, 56

Négy magyar jazzcsillag együttállása: ez az Új Dimenzió Műhely. A Szabados Györggyel kiegészülő Babits Antal–Klenyán Csaba–Jávorka Ádám-trió nemcsak azért különleges, mert mind a négy muzsikás a szó legnemesebb értelmében klasszikus zenész, hanem azért is, mert zenéjük mindig hordoz valami egyetemes, zenén túli üzenetet. **Október 27-i** koncertjük lemezbemutató – az „**ELÉGIA 1956**” cím önmagáért beszél: a szabadság és az elnyomás élményének improvizatív zenei lenyomata a hallgatóságot – a londoni, moszkvai és kolozsvári bemutatóhoz hasonlóan – egyaránt magával ragadja. Aki ismeri Babits Antal filozófiatörténész gondolatait, aki hallotta Klenyán Csabát pl. Bartók Kontrasztokjában, vagy aki olvasta Szabados György zenei publikációit, az ugyanúgy feledhetetlen élményre számíthat, mint a „vérbeli” jazzrajongók.

Az élet dolgai – táncban, zenében

120 táncos, kórus és nagyzenekar tölti meg a színpadot **Keveházi Gábor** és **Markó Iván** unikális táncfantáziájában, az **Emberi Himnuszban**. A Magyar Nemzeti Balett és a Magyar Fesztivál Balett művészei keltik életre a két korszakos jelentőségű koreográfus mozgásvízióit a Föld keletkezéséről, a szerelmet és szenvedést szimbolizáló Tűzről, az élet folyamát jelképező Vízről és a szabadságot megtestesítő Levegőről. A nagyszerű előadás **november 4-én** újra látható a **Művészetek Palotájában**.

Concert & Media jegypénztár
tel.: 455-9000
Múpa jegypénztár tel.: 555-3300
ISO 9001:2000

metre

Kispórolt karc

KT TUNSTALL: DRASTIC FANTASTIC
EMI, 2007

■ **TOROCZKAY ANDRÁS** kultura@hetivalasz.hu

KT, vagyis *Katie Tunstall*nak – ennek a kínai felmenőkkel is rendelkező skót lánynak – első albumát (*Eye to the Telescope*) többen vásárolták meg Nagy-Britanniában, mint bármelyik más női előadót, beleértve *Madonnát* is. Ami nagy szó, ha belegondolunk, mennyire nem kell *Madonnának* sem a londoni aluljáróban dobozból eladni a CD-it. Magyarországon ennek a sikernek tulajdonképpen semmi nyoma nem volt. De talán majd most.

Aki ismerte Tunstallt, leginkább a *Black Horse and the Cherry Tree* dal révén ismerhette eddig, de ez a helyzet minden bizonnyal változni fog. Bár a műfajjal (egy ember egy gitárral folkos popdalokat énekel) nem lehet ma már sok újat hozni. Zeneileg legalábbis. Mert az újdonság mindig az ember, aki a dalok mögül előbukkan, minden azon áll, mennyire hiteles az előadó, mennyi életet tud lehelni a sokszor eljátszott akkordokba. KT-nek, minden felesleges produceri hókuszpókusz ellenére, sikerül a varázslat: az egykori lelcenyereknek elhisszük, hogy bársonyos hangon elénekelt dalait vérrel, verejtékkal átélt élete ihlette. Ráadásul nemcsak hogy van mit elhinnünk neki, vagyis van mondandója, gondolata, élettörténete, amit elmesélhet, hanem képes érdekesen megírni, énekelni is ezeket.

Viszont sajnos maga a produkció nem annyira karcos, nem annyira közvetlen, szerethető – legalábbis lemezen –, mint a bemutatkozó anyagnál volt. Az album finomra csiszolt, kissé steril hangzásából, valamint például a művésznő öltözködéséből arra következtethet az egyszerű zenebarát, hogy a művésznő már a nagyobb koncerttermek felé kacsingat.

Persze semmi baj, tegye. De remélem, pár év múlva egyszer visszatér kisebb klubok és színháztermek deszkáira. A borzalmas című *Drastic Fantastickal* a fentieket leszámítva nincs nagy gond, hallgattatják magukat a hol *Suzanne Vérgát*, hol a *The Corrst*, hol a *Beatlest* megidéző, néhol punkkal is kacérkodó darbjai. Kellemes időöltést biztosítanak esősebb napokra csendes borozgatáshoz vagy vezetéshez. De már egy szolidabb házibulit nem az új KT Tunstall-lal lehet a leghatékonyabban felrobbantanunk.

Folytatásra várva

MŰZEUMCAFÉ

Budapest, Szépművészeti Kht., 2007. október

A Veszprémben látható Vass-gyűjtemény bemutatásával indul és a szegedi Móra Ferenc Múzeum sajtóreferensével folytatott beszélgetéssel zárul a *Múzeumcafé* című új, a Szépművészeti kiadásában megjelenő, 60 oldalas, nagyméretű képekkel illusztrált periodika első száma. A kettő között szó esik benne ásatásról, bogarakról, mongolokról, *Leonardóról*, *Munkácsyról*, a berlini Bode Múzeumról és sok minden másról, ami a rendszeres és az alkalmi múzeumlátogatókat érdekelheti.

Nyugaton régóta léteznek hasonló, igényes kivitelű lapok, öröm kézbe venni őket. Mint ahogy öröm kézbe venni a *Múzeumcafé*t is. Még akkor is, ha néha úgy érezzük, ráférne némi igazítás. A könnyebb olvashatóság érdekében megérné átgondolni, hogy valóban megtalálták-e a megfelelő betűtípust és színvilágot, vagy hogy indokolt-e úgy széttagolni a lapot, hogy szinte minden cikk külön rovat legyen. De ezek az észrevételek persze eltörpülnek a magazin létének jelentősége mellett. Jól érezte a Szépművészeti Múzeum igazgatója, hogy nagy szükség van egy ilyen, az intézmények közötti párbeszédet és átjárhatóságot segítő orgánusra. Egy fórumra, ahol a számtalan, határon inneni és túli, példaértékű kezdeményezés bemutatása mellett a múzeumi világ szereplői szóba állhatnak egymással, ötleteket adhatnak és kaphatnak, véleményt nyilváníthatnak, vitázhatnak. A lehetőség tehát adott, reméljük, élnek is vele.

